

Не сећам се сада дал иједан догађај постоји кад имаш толико година. Дал уопште овај тренутак сада икада сведочи о стварности? Представа увек буде готова кад се човек врати у себе и потоне у мрак премишљања о томе да ли је свету место баш ту где он чучи.

Језиво је колико дуго смо мислили како ћемо изгледати само да би смо некако успели да одложимо полазак. Сећам се да смо ипак кренули и да сам тражила твоју руку која је журила испред времена мојих мисли и дела-час је била код тебе, час у висини врата, на кваки аутомобила, на потиљку у коси, на пертлама и у новчанику, али у мојој не. Немаш појма колико ме је растужила та чињеница. Одлучила сам да је одбацам, а она је мене по Трећем Њутновом закону одбацила назад у размишљање.

Ко каже да се човек не постаје гледајући кроз прозор док се возиш колима, напрасно и у паузама било каквих радњи, у ишчекивању кише као једине истине и без потребе за доказом, без везе са чињеницама, а у сродству са нечим непознатим што прича уместо тебе. Тако је испало да је цео један разред причао уместо мене, препустила сам им своје проблеме. У тренутку кад смо улазили у зграду ти и ја, разред је отишао у кафану и све покварио. Дуго потискивана осећања наишла су на оштрицу и довољно је било повући окидач. Ти си једноставно причао погрешне ствари, идаље млатио руком због које је као на сату, време пролазило.

Толико ме је било страх да ћу умрети на крају ходника, твоја рука клатила се све већом брзином, тискали смо се о гомилетину људи. Гушило ме је и пригушено светло и моја мисао да сам желела баш ту, баш тад да будемо МИ. Сад је све, чини се, довршено, као и ми, као и ја оформљена, као идеја обликована, смешна. Били смо само привид покрета, јер смо идаље стајали у месту а кретање других и светлост лустера чини да и дан данас поверујемо тој представи.

Спуштам поглед, као увек што чиним, и уместо иза врата, ту, пред тобом, гледајући те, доказујем своје постојање. Као да огледало ишта показује, а не само одбија зраке. Одбијао си ме као светлост преко потребну да бих ти доказала да без мене не можеш. Тако сам научила да савладам, проширим видике спознаје љубави, тако сам постала неко.

„Готова сам“ као потврда да смем да одем. Ја сам своје обавила. Учила сам, радила, правила и чувала лепе тренутке што их људи тако зову, рађала и узгајала исплативост тренутка за бољи живот и боље сутра...

Не! Још нисам готова!

Мрштим се сад већ наочиглед свима-ја никуд не идем из овог ходника. Сва та врата воде никуд, баш према очекивањима свих тих који опет некуд иду. Иди и ти, кажем ти! Ја сам на прагу, да нешто схватим.

Осећала сам се увек исто само на другачијим местима и са другим људима, сваки пут представљајући себи тај доживљај на другачији начин, не успевајући да све то артикулишем, плашећи се да ће ме људи исмејати.

Свако од нас је превидео оно главно. Има нас превише који лутамо сами, претешко је створити светлост очима право гледајући без предмета љубави. У цепу једино имам осушени цвет са пољане где смо се љубили чије је лишће некада било у облику срца а сада је у облику пепела. Драго ми је што то са сигурношћу знам. Да ме сад неко пита, да ли желим да избришем сва остала знања, можда бих допустила.

Генерално, у животу, свашта сам, превише допустила. Знам! Сад јесте касно, готово је! Просто, тако је морало бити.

Шушти хаљина о моје ноге, ти се нервираш што ћемо последњи ући, а ја идаље ћутим, а толико пуно себи желим да кажем, само, само да поверујем.

И онда, кад је прошло време, куцнуо је час и ти идаље ништа ниси урадио ни с временом ни са мојим очекивањима. Био си стварност, не део моје маште па да ти доделим смисао, стајао си ту, можда изнад сваког смисла.